

Bogár László: A kígyó a farkába harap

2012 november 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A furcsa angol szójáték a globality és az obesity szavak összekapcsolásából született az elmúlt évek során. Az obesity az elhízottság angol megfelelője, a globesity kifejezés arra utal, hogy az elhízottság problémája egyértelműen a legsúlyosabb globális kérdések egyikévé vált.

Különösen megdöbbentő összefüggésekre mutat rá az a statisztikai adatsor, amely a Föld egész népességére

vonatkozóan próbálja bemutatni az elhízottságból adódó túlsúlyt, méghozzá úgy, mint afféle „biomasszát”. Kétségtelenül ritkán szoktuk magunkat szimpla „biomasszának” tekinteni, de lássuk be, voltaképpen azok is vagyunk.

A világ felnőtt népességének összes súlya több mint háromszázmillió tonna, és mivel ez ma körülbelül öt- milliárd embert jelent, az átlagos ember súlya némileg 60 kilogramm felett van. Ám az átlag körül igen jelentős szóródás tapasztalható. Míg Ázsiában ez csupán 58 kiló, Észak-Amerikában 83 kiló. A táplálkozástudomány szerint a testtömegindex, amely a test tömegének és magasságának arányából adódik, akkor tekinthető normálisnak, ha 19-es és 25-ös között van. Nos, ez a mutató Ázsiában pontosan 20, Észak-Amerikában azonban közel 27, vagyis az átlagos amerikai is már jócskán túlsúlyosnak mondható.

A táplálkozástudomány 25-ös és 30-as közötti testtömegindex esetén beszél túlsúlyosságról, és 30 felett elhízásról. És valóban, a felmérések azt mutatják, hogy az USA és Kanada felnőtt népességének majdnem a 80 százaléka még az éppen normálisnak tekinthető 25-ös index felett van. Ez csak az USA esetében 1,2 millió tonna többlet- „biomasszát” jelent, vagyis ennyivel lehetne „könnyebb” Amerika népe, ha mindenki a 25-ös index alatt lenne. Az átlagos amerikaiakra tehát több mint 5 kiló túlsúly rakódott rá az elmúlt évtizedek során, ez az adat hetven évvel ezelőtől még közel volt a normális színhez. Ennél valamivel jobb a helyzet Latin-Amerikában és Európában, ahol ez az átlagos túlsúly „csak” másfél kiló személyenként. Európa összes „túlsúlya” csaknem egymillió tonna, Latin-Amerikáé majdnem 600 ezer. És bár Afrikában is több mint 300 ezer tonna, Ázsiában pedig több mint 400 ezer tonna, ez egy főre számítva Afrikában 70 deka, Ázsiában pedig mindössze 16 deka! Figyelemreméltó, hogy Ausztrália és Óceánia mutatója áll a legközelebb az amerikai adathoz, ahol minden elképzelhetőnél gyorsabban nő az elhízottság.

A világ egy igen furcsa paradoxon színtere lett, hiszen miközben több százmillió ember alultáplált, és több tízmillió ember éhezik, ma már a túlsúlyos népesség száma jelentősen meghaladja az alultápláltakét és az éhezőkét. Mindebből adódik az is, hogy lassan ezermilliárd dollárhoz közelít az az összeg, amelyet olyan „felesleges” élelmiszerekre költöttek el főként Észak-Amerikában és Nyugat-Európában, amelyet nemcsak hogy nem javult az egészség, hanem egyértelműen romlott. Ha ehhez még azt is hozzátesszük, hogy főként az ilyen „felesleges” élelembevittel jellemezhető országokban érhető tetten az élelemmel való pazarlás, a megromlott élelem szemétként dobása, akkor még képtelenebbnek kell látnunk a helyzetet. Globális „szép, új világunk” tehát egyszerre

pazarolja az élelmet esztelenül, illetve foszt meg százmilliókat a táplálkozás legalapvetőbb feltételei-t?!. Felmerül a kérdés, miért viselkedik így a Homo sapiens, az értelmes ember, aki ráadásul, legalábbis az uralkodó közgazdaságtan szerint, még „Homo oeconomicus” is, aki tehát a hűvös ész racionalitásával eleméz és dönt, természetesen mindig helyesen. Nos, a fenti adatok mintha nem erről tanúskodnának. Sőt egyértelműen az ellenkezőjéről! Fel kell tennünk a kérdést, mi ennek az oka?

A válasz megtalálása nem egyszerű feladat, de talán nem is olyan bonyolult, mint amilyennek elsőre látszik. A túlsúly két alapvető oka az eltúlzott kalóriabevétel, és ezzel párhuzamosan egyre csökkenő kalórialeadás. Mindkét tényező a modernitás, majd napjainkban a „globalitás” korszakának legmélyebb jellegzetességeiből ered. A magas kalóriabevétel egyik oka, hogy a globális élelmiszeripar számára a legnagyobb profitot azok az élelmiszerek látszó „veszélyes hulladékok” hozzák, amelyekben a legkülönbözőbb adalékokkal érik el, hogy ízük, zamatuk, színük, illatuk és állaguk a lehető legvonzóbb legyen az érzékek számára. Mindez eleve feltételezi olyan, az érzéki hatásokat fokozó anyagok bevitelét, amelyeknek jobb elvegyítéséhez cukrok és zsírok hozzáadására van szükség, amelyek mennyiségüknél és fűként minőségüknél fogva eleve garanciái a gyorsuló elhízásnak. Számos ilyen anyag a szó szoros értelmében függőséget okoz, így az ilyen élelmiszerek hedonista fogyasztása szinte eleve determinált. A globális média sok ezermilliárd dolláros reklámmasinériája pedig érti a módját annak, hogy mindezt hogyan kell olyan mennyiért élvezetként eladni, amely a függővé válást már gyermekkorban rögzíti.

Mert az igazán vészjósló az, hogy Észak-Amerikában, Nyugat-Európában és Ausztráliában a fiatalkorúak túlsúlyosságának növekedési üteme minden elképzelhető mértéket túllépett már. Tovább fokozza a veszélyt, hogy az iskolai étkeztetés fokozatos anyagi lepusztulása szintén az egyre veszélyesebb elhízást okozó élelmiszerek felé tolja el a fogyasztási szokásokat. Vagyis a nyugatias modernitás ezen a téren is önfelszámolóvá válik. Az elhízás nyomán ugyanis az egészségromlás olyan folyamatai bontakoznak ki, amelyek tovább szegényítik az államot és annak polgárait. S ennek következtében sem anyagi, sem szellemi értelemben nem lesz képes a helyzetén felelős döntésekkel változtatni. És ezzel a kör bezárul, a globális profitérdek kígyója a saját farkába harap.

Bogár László - magyarhirlap.hu

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmenedek.com

Ajánló